

DUKAZ

POD LEDEM

Opuštěný rodinný domek na okraji vesnice jménem Tučapy, ztichlá autodílna, rezavějící karoserie na dvorku. Tak to vypadalo dlouho. Stavení poznamenané tragédií, jakou si do té doby v poklidné obci nikdo nedovedl ani představit.

Z Horusického rybníka vylovili potápěči korunní důkaz. Devítiranný revolver.

Začátkem listopadu roku 2004 se pětadvacetiletý Karel Šimánek pohádal se svou družkou Květou Váchovou a přestěhoval se zpátky k rodičům. Přes ostré spory byl však ke své přítelkyni pořád citově vázán a slíbil jí třicet tisíc korun na úhradu jakéhosi dluhu. Byl ovšem bez místa a bez peněz, pár korun kapesného si vydělával tím, že otci pomáhal v soukromé autodílně.

Ráno, dvaadvacátého listopadu, jako každý den, odjela Šimánkova matka do Tábora, kde pracovala na finančním úřadě. Se dvěma sousedkami se pravidelně střídaly v řízení auta, společná cesta byla zábavnější a především lacinější, než kdyby jezdily každá zvlášť.

„Měla docela dobrou náladu,“ vzpomínala kamarádka Jana Machoňová.

Otec Šimánek odjel kolem poledne s jedním zákazníkem shánět potřebné náhradní díly, bratr Daniel dorazil do okresního města autobusem, zastavil se na pracovním úřadě a později navštívil matku v kanceláři. Dům byl tedy prakticky prázdný.

Kolem jedné telefonovala Květa Karlovi, že slíbené peníze už nutně potřebuje.

„Spolehni se,“ řekl, „sejdeme se v Soběslavi.“

To, co se odehrálo dál, je možné rekonstruovat z útržků výpovědí a stop později zajištěných kriminalisty. Karel peníze otci ukradl a ze skříně na lovecké zbraně sebral i tátův malorážní devítiranný revolver. Asi nikdy se už nedozvíme, jestli bratr, vracející se z Tábora, Karla při krádeži nacytil, nebo k hádce mezi nimi došlo z nějaké jiné příčiny. V každém případě ve sklepech rodičovského domu Karel dvěma ranami střelil Daniela do hlavy. Přestože zranění bylo smrtelné, mladík ještě nějaký čas žil a Karel se ho pokoušel zaškrtit jeho vlastními kalhotami. Když dech utichl, zahrabal tělo pod uhlí, nastartoval otcovo auto a rozjel se na schůzku s přítelkyní.

V jedné soběslavské pizzerii předal Květě slíbenou částku.

„Byla jsem vlastně překvapená, že ty

peníze opravdu přivezl,“ vypovídala později. „A v peněžence toho měl mnohem víc. Hádám tak sedmdesát, možná sto tisíc korun.“

„Ničeho dalšího jste si nevšimla?“

„Ne. Snad jen, že byl v obličejí špinavý. Jako od uhlí, víte?“

Otec zatím pořídil potřebný výfuk i nové tlumiče a vrátil se se svým zákazníkem zpátky domů. Poslední hovory z jeho mobilního telefonu byly zaznamenány lokalizační buňkou v Tučapech ve čtrnáct hodin padesát pět a padesát osm minut. Pokračování příběhu je opět v rovině kalkulací. Zdá se podobné pravdě, že Šimánek starší nechtěl mít po kapsách montérského overalu zbytek peněz připravených na nákup, zašel do pokoje a zjistil, že rezervní kapitál je pryč. Možná si syna zavolał, možná mládenec vstoupil do místnosti sám. Snad padlo pár ostrých slov, starý Šimánek už tahal potomka z malérů mnohokrát, splácel jeho dluhy a zřejmě toho měl dost. Není ovšem vyloučeno, že druhá vražda proběhla mlčky, vykradená pokladna nepotřebovala žádný vysvětlující komentář. Zkrátka, Karel vytáhl revolver a stiskl spoušť. Střela vnikla do hlavy v místech levého spánku a soukromý automechanik byl v několika vteřinách mrtvý. Syn zabalil otcovo tělo do deky, omotal provazem a odtáhl do ložnice. Pak zatelefonoval přítelkyni Květě. První hovor byl kratičkový, neboť zrovna stála u pokladny jakéhosi obchodu, druhý delší, při třetím se jí zdálo, že Karel bez ustání opakuje stále to samé.

„Čau,“ pravila a ukončila spojení. Od pěti hodin odpoledne nezaznamenala mobilní buňka z uvedeného čísla žádný další telefonát. Paní Marie Šimánková se vrátila ze zaměstnání přibližně ve čtvrt na šest. Rozloučila se se sousedkami a vstoupila do domu. V té době ji zbývalo necelých patnáct minut života. Kabát pověsila na věšák, přezula se, v kuchyni postavila konvici s vodou na vařič. Rána, která ji usmrtila, byla vedená do týla. Snad se syn přiblížil potichu, třeba se k němu jen bezstarostně otočila zády, neměla důvod se ve vlast-

ním domě bát. Upadla na podlahu a Karel ji odnesl do pokoje, kterému se dosud říkalo dětský. Vlastně to nebylo ani tak dávno, co si tu hrával s autíčky a elektrickými vláčky.

„Zítra si беру dovolenou,“ vytůkal na mámině mobilním telefonem, „nepočítejte se mnou. Dobrou noc.“

Textovou zprávu poslal kamarádkám, které s matkou jezdily do práce. Podle automatických záznamů byla odeslána v sedmáct hodin čtyřicet šest minut.

„Dost mě to překvapilo, odpoledne se vůbec o takové možnosti nezmínila,“ vypovídala Jana Machoňová.

Studený, prázdný a poněkud zakrvácený dům. Na dvorku nešťastně vyl tátův pes. Karel Šimánek se pustil od uklízení. Vytránil podlahy, seškraboval stříkance na zdech, leštil pošpiněný nábytek. Večer se vypravil do herny v Soběslavi, podle číšníka působil jako vcelku tichý a vyrovnaný host. Šťěstí mu přálo, vyhrál poměrně dost peněz.

Druhý den ráno se rozjel do Českých Budějovic. Cestou se zastavil u Horusického rybníka. Hladina byla šedavá, při břehu se už vytvářel led. Nikde v okolí nebylo ani živáčka. Ponořil do vody balík zakrvácených dek, pak se rozpřáhl a jak nejdál mohl odhodil malorážní revolver.

V Budějovicích se ubytoval v hotelu Gomel, navštívil bar v multikině a plnými doušky užíval přepych plné peněženky. Psychologové vyzorovali, že se pachatel krátce po závažném trestném činu zmocňuje jakási zvláštní euforie a Karel Šimánek se choval přesně po vzoru učebnic.

„Byl to takovej veselej pán,“ vzpomínala servírka.

Odpoledne si zajel do Tučap. Sousedy, kteří se sháněli po tátovi a mámě, odbyl historkou o autonehodě.

„Havarovali,“ tvrdil. „Společně s bráchou. Stalo se to kousek od Benešova, a teď jsou v nemocnici v Praze. Je to s nima zlý.“

Sousedé krčili rameny a vyjadřovali lítost.

„To jsou věci. Člověk neví dne ani hodi-ny...“

Karel Šimánek se vrátil do budějovické-

ho hotelu, kde si přes eskortservis objednal na pokoj prodejnou slečnu. Všechno fungovalo jako v biografu. Náš zákazník, náš pán. Pokud tedy solí peníze. A hotelový host ještě nějaký kapitál měl.

Ráno si uvědomil, že psům v rodném domě už dva dny nikdo nedal ani miskou vody. Rozjel se tam. Dvě ze tří zvířat byla vcelku letargická, tátův velšterier však zoufale nařikal a choval se vyloženě nepřátelsky. Snad tušil, co se všechno stalo. Šimánek naložil psy do auta, štěkající teriér mu však lezl na nervy, tak ho uprostřed cesty z vozu vyhodil. Zbylé hafany odvezl do útulku v Budějovicích a slíbil, že se pro ně za pár dní zastaví.

Peníze, kterých se z počátku zdálo dost, se rozplývaly jako listopadový sníh. Ještě jedna, na první pohled nevýznamná scénka, je zmiňována ve vyšetřovacích spisech. Karel Šimánek se sešel s jednou známou, která se dosti vyznala v právních předpisech. Zajímalo se o to, jak se lidé prohlašují za nezvěstné a jak dlouho trvá, než se v takovém případě začne projednávat jejich pozůstalost. Odpověď byl zjevně zklamán. Asi si představoval, že rodičovský dům rychle a dobře prodá. To ovšem poněkud předbíhá běhu událostí, zatím ještě na rozhovory měl. Partnerku na další noc si koupil na okraji lesoparku nazývaného Stromovka.

V prázdném domě v Tučapech sice přestali štěkat opuštění psi, nicméně čas se nezastavil. Ještě se nestalo, aby paní Šimánková nepřišla bez omluvy do práce

Poručil novou sklenici vína přibližně ve stejnou chvíli, kdy mu v kapse zazvonil telefon. Volala policie.

„Co chcete?“

Řekli, že je nutno vyřídit nějaké formality, nejlepší by bylo, kdyby se na správu dostavil osobně. Vůbec jej nenapadlo, že by mohlo jít o něco vážného, předpokládal, že půjde o nějaký dopravní přestupek.

„Dobrá,“ slíbil, „zajdu tam.“

Teprve v kanceláři kriminalky si uvědomil, že je všechno prozrazené a docela se sesypal. Jeho první obsáhlá výpověď je dlouhá a podrobná.

„Kde stála ta lopata?“

„A kam jste ji dal potom?“

Skuteční kriminalisté, na rozdíl od některých literárních detektivů, nikdy neříkají obviněnému, co udělal, ale chtějí vyprávění slyšet od něj. A to do nejmenších detailů, jimž pak ověřují pravdivost celé historie.

„Kde jste vzal provaz na převázání těl?“

„Čím jste ho přestříhl?“

K Horusickému rybníku si zajeli společně. Hladina zatím stačila zamrznout, potápěči rozlamovali led.“

„Odkud jste házel tu zbraň?“

Ukázal příslušné místo a muži v neoprenových zmrzlých pod vodou. Našli promáčené deky, bratry kalhoty a nakonec i korunní důkaz probíhajícího vyšetřování, devítiranný bubínkový revolver.

Karel Šimánek putoval do vyšetřovací vazby, kde měl čas na to, aby si všechno pořádně rozmyslel. Pak přišel s docela jinou verzí příběhu. Podle ní rodiče zavraždil bratr Daniel, i na něj se prý vrhl a on v zoufalé sebeobraně musel bratra zabít...

U soudního řízení se pak ukázalo, že pečlivost vyšetřovatelů, s níž sbírali jednotlivé důkazy, nebyla zbytečná. Mikrostopy, testy na pověstřelové zplodiny, biologické i pachové stopy, dokonale prověšené drobné detaily původní výpovědi. To vše novému pojetí případu vůbec neodpovídalo, soud hodnotil dodatečnou verzi příběhu jako ryze účelovou a fakty i odbornými posudky vyvrácenou.

Karel Šimánek byl Krajským soudem odsouzen k výjimečnému trestu, k doživotnímu odnětí svobody. Po následném odvolání Vrchní soud rozsudek potvrdil.

Rodinný dům v Tučapech zůstal dlouho prázdný. Na dvorku rezavěly karosérie starých aut a za větrných nocí meluzína ve studeném komíně připomínala nařikání.

Jména osob vystupujících v krutém příběhu byla změněna.

**Text a reprofoto
Antonín JIROTKA**

a kolegy v kanceláři to vážně znepokojilo. Chlapík, kterému otec Šimánek stoprocentně slíbil předat opravené auto, nemohl pochopit, že jsou dveře garáže zavřené a na řinčení domovního zvonku nikdo nereaguje.

„Vždycky přece plnil dohodnuté termíny do puntíku.“

Řada nepřijatých telefonních hovorů končila v hlasových schránkách, o celou záležitost se na základě informací sousedů začala zajímat i policie. Pro profesionály nebylo nijak obtížné zjistit, že v okolí Benešova nedošlo v uvedené době k žádné vážné dopravní nehodě a pražská zdravotnická zařízení nepřijala nikoho z Šimánkovy rodiny jako vážně zraněného pacienta.

Po dohodě s příbuznými a starostou obce byl opuštěný dům úředně otevřen a muži zákona vstoupili dovnitř. Pokus o úklid je nezmátl ani náhodou. Během necelé půlhodiny objevili všichni tři mrtvá těla a po zbývajícím přílušníku rodiny, Karlovi, bylo vyhlášeno pátrání.

Dvacátého pátého listopadu, tři dny po trojnásobné vraždě, seděl Karel Šimánek s bývalou družkou Květou Váchovou v jednom denním baru a snažil se navazovat zprůtrhané citové kontakty.

„Nemělo to žádný smysl, na to jsem ho znala už moc dobře.“